

ГЕОГРАФСКО-ИСТОРИЧЕСКИ ПРЕГЛЕД НА СЛИВЕНСКО

Предварително трябва да се отбележи, че тук понятието *Сливенско* трябва да се схваща като територията, заемана от Сливенска околия към 1958 г., независимо от по-ранните или по-късните административни промени, внасящи изменения в териториалните рамки на това понятие.

ОРОГРАФИЯ (ПОВЪРХНИНА)

Сливенският район се отличава със значително орографско разнообразие. Най-северозападната част, районът на Стара река, е в Дунавската хълмиста равнина. Тя се характеризира с невисоки ридове (от 300 до 500 м) между речни долини. Следват Старопланинските ридове. На запад от прохода Вратник е Елено-Твърдишкия дял, част от Средна Стара планина. Тук е най-високата точка в Сливенско, достигаща при връх Чумерна 1536 м. Тук е и Беленската котловина. От прохода Вратник на изток започва Източна Стара планина. В най-западната ѝ част е Сливенската планина, където най-високият връх е Българка – 1181 м. Част от нея е и природният парк „Сините камъни“ с интересни скални образувания в него. Следват двете вериги на Удвой планина (Чатал балкан); северен рид – Сидовска планина с връх Ушите – 1011 м, и южната верига Гребенец, достигаща 1034 м височина при връх Гаваните. В някои части – Сините камъни, Твърдишко и др. – има карстови пещерни образувания.

На юг от Стара планина са задбалканските полета. Западно от пролома на Беленска река е Твърдишката котловина с надморска височина 250–300 м. На изток от нея е Сливенското поле с вис. 140–250 м.

При много устия на реки има конусовидни наносни тераси.

Южно от Твърдишката котловина е ридът Межденик (Меджерлик) – Кара баир, достигащ до 604 м височина. На юг от р. Тунджа се простира Източна Средна гора. Най-западната ѝ част, до така нареченото Средногорско коляно, е по-висока – до 560 м, а след това се снишава до 250–300 м.

Най-южната част е така нареченото „Керменско клетъчно чудо“ – преходен район между Горнотракийската низина и Тунджанския хълмист масив (Канев 1988: 85–88).